

INSTRUMENTACJA.

XX.

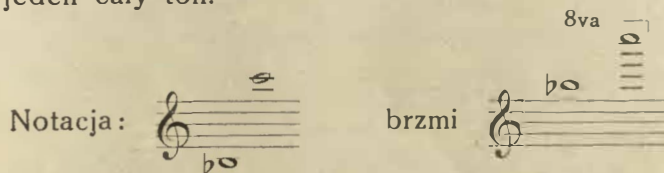
(Ciąg dalszy)

Wyjątkowo tylko posługujemy się instrumentami perkusyjnymi o ścisłej wysokości tonowej jak:

- 1.) dzwonki stalowe.
- 2.) czelesta.
- 3.) dzwonki.
- 4.) ksylofon.
- 5.) dwony.

Dzwonki stalowe

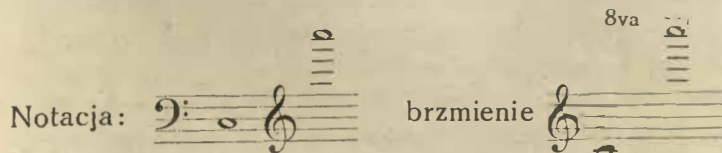
zwane po francusku *timbres*, składają się z strojonych sztab stalowych uderzanych młotkami przy pomocy klawiatury. Klawiatura ta ma dwie oktawy i jeden cały ton.

Brzmi więc o dwie oktawy wyżej niż się notuje. Mała klawiatura odpowiada fortepianowej i gra się też na niej podobnie, lecz należy pamiętać, iż sztaby brzmią wolniej niż struny i muszą więc mieć więcej czasu dla rozprzestrzenienia tonów.

Czelesta

jest również instrumentem z klawiaturą, tylko zamiast sztab drgają widełki stroikowe. Ton jest o wiele delikatniejszy, o idealnej czystości i bardzo poetyczny.

Na czeleste pisze się jak na fortepian i tak się też gra.

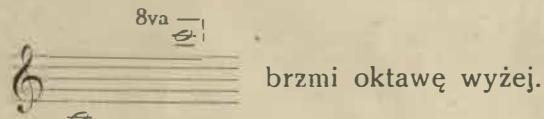
Dzwonki.

Instrument podobnie jak stalowe dzwonki składa

się z szeregu sztab ułożonych na drewnianej ramie (lub pionowo we formie liry), lecz bez klawiatury. Sztaby uderza się jednym lub dwoma młotkami trzymanymi w rękę.

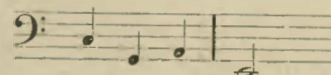
Ksylofon

składa się z skali sztab drewnianych (niekiedy cylindrycznych) co raz krótszych; gra się dwoma drewnianymi młotkami. Obszar tonów

Dzwony

zaliczamy do instrumentów o drgających płytach metalowych. Robi się je zwykle z mieszaniny miedzi i cyny. Oczywiście iż dla celów orkiestralnych starano się zastąpić przyrządami elektrycznymi, ostatnio nawet w Bayreuth dla Parsifala:

(C. d. n.)

ZNAK DOBREJ

WIEDEŃSKIEJ STRUNY

WIENER EDELSAITENFABRIK G. M. B. H.